

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

BOMMEL

Of we na de crematie nog een plukje haar van onze hond Bommel wilden terugkrijgen, vroeg de lieve mevrouw van het dierencrematorium. Verrast keken mijn man en ik elkaar door onze tranen heen aan. “Als ik alle haren bij elkaar veeg die nu nog in ons huis liggen, kan ik denk ik een heel nieuwe hond maken”, perste ik er met dikke keel uit. Ineens moesten we verschrikkelijk hard lachen. Om even later weer in tranen uit te barsten want oh, die lieve zachte haartjes...! En zo zou het gaan in de weken na de dood van onze geliefde Golden Retriever: het ene moment waren we intens verdrietig, het andere moment lachten we om mooie herinneringen en verhalen.

Bommel arriveerde in ons leven toen hij acht weken oud was. Een wollig bolletje hond, dat nauwelijks boven onze wandelschoenen kon uitkijken. Hij groeide met zeker een pond per week razendsnel uit tot een prachtige, fitte en zachtaardige hond. Nooit trok hij tijdschriften of kranten van onder de tafel uit elkaar, nooit zat hij aan de boeken in de boekenkast. Het enige wat hij kapot beet na onze eerste verhuizing samen was de kabel van het internet. Toegegeven: dat was op dat moment misschien wel het ‘belangrijkste’ snoer in de woonkamer. Maar we vergaven het hem per ommegaande, kregen er zelfs een klein schuldgevoel van. Want dagenlang in lege woonkamers dozen in- en weer uitgepakt zien worden, je baasjes druk in de weer zien met muren sauzen, deuren schuren en een trap verven: daar is voor een jonge hond natuurlijk echt niks aan.

Een hond houdt van structuur en huiselijkheid - en pas toen hij er niet meer was, realiseerde ik me hoezeer ik daarvan mede door hem ook ben gaan houden. Soms zat ik in het theater bij een wat tegenvallende voorstelling en dacht: ik zit eigenlijk veel liever thuis met mijn hond. Na een fijn diner sloegen mijn man en ik regelmatig de afsluitende koffie over: liever dronken we die thuis, bij Bommel. Op vakantie gaan? Zeker de laatste jaren op ons fijne erf in het buitengebied en met een ouder wordende hond dacht ik steeds vaker: waarom eigenlijk? Want we hadden het heerlijk zo, mijn man, de hond en ik. Onze heerlijke buitenruimte. De uitgestrekte bossen van de Veluwe vlakbij. We hebben bijna een hectare grond tot onze beschikking, maar zeer regelmatig bevonden we ons met z'n drieën op twee vierkante meter. Het leven was goed: wij zo met z'n drieën, het liefst buiten, bij elkaar.

Bommel was bijna twaalf jaar bij ons - en plotseling was het binnen twaalf uur voorbij. Op een vroege zaterdagochtend in november blies hij na een slechte nacht ineens zijn laatste adem uit. Het werd heel, heel stil in huis en ons erf voelde deze winter leeg en verlaten zonder hem. Wonderlijk om te merken hoe zelfs een rustige hond die nauwelijks aandacht vroeg altijd zo aanwezig is geweest. Iemand schreef me een tekst, waar ik zeker een halve dag om heb gehuild. Ik denk dat het waar is. *Dogs leave paw prints on your heart forever.*

